

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. december 25.
(Vasárnap, karácsony 1. napja)**

Horváth Géza

HÓDOLJ AZ ÚR ELŐTT!

Énekek: 182; 324,1-4. 5; 323,1-4

Lekció: Máté 4,1-12

Alapige: Máté 2,1-6

Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben, Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az Ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk Őt.”

Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népem, Izráelt.

Imádkozzunk!

Dicsérünk, kegyelemnek Atyja, hogy megszántál bennünket, és emberi testben küldted egyszülött Fiadat hozzánk. Köszönjük, hogy nemcsak hozzánk küldted Őt, hanem értünk. Áldott légy, hogy könyörültél ezen a bűnbeesett embervilágon, és hozzánk ilyen megtartót küldtél, aki tökéletesen alkalmas volt és kész volt arra, hogy bűneinktől megváltson bennünket, tisztítson neked, Atyánk, kiváltképpen való népet.

Magasztalunk, Úr Jézus Krisztus, hogy megaláztad magad, és vállaltad ezt az utat, ezt a szenvedést, hiszen tudjuk, hogy egész földi léted szenvedés volt a testben. Különösen annak vége, a Gecsemáné kertben és a Golgota keresztyén. Kimondhatatlan pokoli szenvedések között tettél eleget az Atya igazságának, amely nem engedte, hogy a bűn büntetlen ma-

HÓDOLJ AZ ÚR ELŐTT!

radjon, de megengedte irgalmas szíve szerint, hogy más fizesse azt ki, más tegyen eleget a bűnért.

Magasztalunk, Úr Jézus, hogy a karácsony is annak az állomása volt, hogy te engesztelő áldozat legyél a világ bűnéért. Köszönjük, Urunk, hogy vállaltad ezt az utat, nem tekintetted zsákmánynak, hogy te az Istennel egyenlő vagy, hanem magadat megüresítetted, szolgai formát vettél fel, és engedelmes voltál halálig, mégpedig a keresztfa haláláig.

Ezért engedd, hogy ezen a karácsonyon mi tovább lássunk, és ne álljunk meg a jászolbölcsőnél. A karácsonyról ne valami idilli képünk legyen, hanem az a valóság, amely ott a Golgota keresztjén tündöklött, és mi is hadd hódoljunk.

Köszönjük, hogy hozzánk hasonló lettél, Úr Jézus Krisztus, átélve a test minden fájdalmát, nehezét. Köszönjük, hogy büntelen voltál, és áldunk azért, hogy engedelmes keresztalálod a mi ajándékunk, a mi javunk, a mi bűnbocsánatunk.

Köszönjük így a terített úrasztalát is, köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében ünnepelhetünk. Kérünk, adj nekünk halló szívet, hogy meghalljuk, mit akarsz nekünk mondani ezen az ünnepen.

Ámen.

Igehirdetés

Máté evangélista azt a történetet írja le, amikor napkeletről bölcsek jönnek Jeruzsálembe azért, hogy hódoljanak a megszületett, a testté lett Jézus előtt. Mindez úgy történik, hogy látnak egy fényes csillagot, amely arra indítja őket, hogy elinduljanak. De csak Heródes palotájáig jutnak, ahol megkérdezik: hol van a zsidók királya, aki megszületett, mert láttuk az Ő csillagát, és azért jöttünk, hogy tisztességet tegyünk neki.

Az az érdekes, hogy a Biblia legelején is elhangzik egy kérdés, ahogy itt az Újszövetség elején is elhangzik a kérdés: hol van a zsidók királya?

Ha valaki emlékszik a Szentírás kezdetére, a Mózes első könyvére, az tudja, hogy az Édenkertben is elhangzott egy kérdés, de ott nem ember kérdezett, hanem Isten. Isten azt kérdezte: hol vagy? Ádám és Éva elrejtőzik a kert fái között, mert nem nagyon akarnak találkozni azzal az Istennel, akinek hátat fordítottak, akkor Isten hűvös alkonyatkor megjelenik a kertben, és feltesz egy kérdést: hol vagy?

Érdekes, hogy az Újszövetség szinte ezzel kezdődik, hogy a Betlehembe induló bölcsek feltesznek egy kérdést a heródesi palotában: hol van a zsidók királya? Érdekes, mert az első kérdés az embert kereső Istenről szól, a második kérdés pedig az Istent kereső embert hozza elénk.

Annak a kérdésnek a motivációja, hogy hol vagy, amellyel Isten keresi a bűnös embert, arra az Ő ingyen kegyelme és drága szeretete indítja

Istent. Amikor pedig ezek a bölcsek kezdik el keresni Istent Jézusban, akkor pedig őket épp ennek az Istennek a hiánya, épp ennek a szeretetnek, és épp ennek az irgalomnak a hiánya indítja őket, és elindulnak messzi napkeletről és megkérdik: hol van a zsidók királya?

Mai igénk erre is válasz, és arra is válasz lesz, hogy nemcsak az a kérdés, hogy hol találjuk Krisztust, hanem az a kérdés, hogy az ember kiből találja meg bűnei bocsánatát, az üdvösséget, az örök életet, az elvesztett mennyországot, a nagybetűvel írt Életet. Az igénk egyértelmű felelete: Jézus Krisztusban. Oda kell eljutni, vele kell élő kapcsolatban lenni, előtte kell leborulni, Őt kell imádni, és az embernek ebben van az élete.

Ez a kettő együtt evangélium és örömhír a számunkra. Az első kérdés azért evangélium, mert ma is így van, hogy Isten keres bennünket. A Lukács 19,10-ben az van: Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Ugyanakkor hangzik a figyelmeztetés az ember felé: keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van!

Az Ószövetségben az ígéret hangzik: el fog jönni. Az Újszövetségben a beteljesedés örömhíre előtt állunk: eljött, mert így írta meg a próféta: és te Betlehem, Júdának földje, semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert belőled származik a fejedelem, aki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt.

Ennek az igének az első üzenete legyen az számunkra, amit a napkeleti bölcsek történetéből üzenetként elvehetünk: maga az élő Isten indítja keresésre az embert. Az Ő munkája, ha valaki elkezd keresni. Azért nem véletlen ez, hogy napkeletről elindulnak ezek a bölcsek. (Egyébként felejtsük el, hogy hárman voltak, mert erről nem ír a Szentírás. Semmiképpen nem királyok voltak, hanem bölcs emberek, jobb, ha így foglaljuk össze az ő tudományukat, egzisztenciájukat, foglalkozásukat). Elindulnak azért, mert látnak egy csillagot, és ebből vannak ismereteik már. Azért jönnek, hogy Jézus Krisztust imádják. Vannak ismereteik, mert tudják, hogy ennek a csillagnak a feltűnése valószínű mit jelent, de személyes meg tapasztalásuk és hódoló szívük csak Betlehemben lesz, amikor meglátják az Úr Jézust, és felismerik benne a megígért Messiást, a szabadítót, akit Isten elküldött értünk.

Érdekes és csodálatos az Istennek a munkája, karácsonykor ezt látjuk. Legelőször azt, hogy Jézus testet öltött, az az Isten nagy terve volt: Szabadítót küld az emberért, az ember után, az Ő egyszülött Fiát küldi el ebbe a világba, mégpedig a kínra, a halálra, a gyötöremre. Mert nemcsak hozzánk küld valakit, hanem értünk, mégpedig azért, hogy minket Istenhez vezéreljen.

Olyan drága az igében, hogy ezek a bölcsek elindulnak, őket nem kalandvágy hajtja, mint ahogy ma sok embert, akik elindulnak a világba,

HÓDOLJ AZ ÚR ELŐTT!

úgy mond: világot akarnak látni. Aztán ilyet is hallunk, hogy idegen népek kultúráját akarja megismerni, vagy egyszerűen csak ismereteit akarja bővíteni valaki, amikor elmegy ilyen hosszú útra, hanem ők a célt egy dologban fogalmazzák meg: azért jöttünk, hogy tisztességet tegyünk neki (egy másik fordításban: azért jöttünk, hogy imádjuk Őt).

Ennek az igének az üzenete: el lehet jutni Jézusig. Isten munkája az, ha valaki eljut Jézusig, és figyelmeztet bennünket az ige: ne álljunk meg félúton. Ne tartsanak fel bennünket akadályok, hanem újbóli vezetést kérve, újból kérdezve: ne nyugodjunk addig, míg meg nem találjuk az Úr Jézus Krisztusban bűneink bocsánatát és az örök életet. Valóban nyugtalan az emberi szív mindaddig, amíg benne nyugalmat nem talál.

A karácsony azt jelenti: légy nyugtalan egészen addig, míg nem vagy biztos afelől, amit János ír első levelében: nekünk az Isten örök életet adott. Olyan boldogan ír az öreg János apostol, aki majdnem 100-felé közeledik, hogy lássátok, mily nagy szeretetet adott nekünk az Isten, hogy az Ő fiai vagyunk. — Nem tudom, ki az, aki itt ilyen boldogan el tudja mondani ezen a karácsonyon: igen, Jézus Krisztusban én is megtaláltam az életet. Benne én is megtaláltam bűneim bocsánatát. Benne én is megtaláltam a nyugalmat, és nyugtalan szívemet újjászülte élő reménységre.

Olyan érdekes, hogy ezek a bölcsek a pogány világból jönnek. Azt akarja nekünk elmondani az ige, hogy onnan is lehet jönni. Isten onnan is várja a Jézus előtt hódolókat, a benne bízókat és az Őt dicsérőket.

Őszintén mondom, mi mindig azt gondoltuk, hogy majd a pogány világba mennek az apostolok. Hiszen úgy gondoltuk, hogy pünkösddelel kezdődik az, amikor a pogányok előtt feltárul az evangélium. Azt gondoltuk, hogy pünkösdkor, amikor Jeruzsálemben annyi nép összejön: pártusok, médek, elámiták, arabok, zsidók, prozelitusok — mindenféle náció részese annak, hogy mi történik pünkösdkor. Úgy gondoltuk, hogy a pünkösd Lélek után, telve az Isten Lelkével, kimennek az apostolok, kimegy Péter, akit Isten meggyőz, hogy menjen el a pogányokhoz, Kornéliusz házába. Aztán elhívja Pál apostolt, akit eleve úgy hív el: te leszel a pogányok apostola.

Én azt gondoltam legalábbis, hogy igen, majd amikor eljön pünkösd... És amikor ezt a történetet elolvastam, újból rá kellett csodálkoynom, hogy nem! Már pünkösd előtt is az Isten cselekszik. Igaz, hogy nem mennek a pogány világba küldöttek, hanem a pogány világból jönnek, mert Isten hatalmas, kész arra, hogy ebből a pogány világból, amely lehet, hogy sokak által lenézett, megvetett, lekicsinyelt, elinduljanak ezek az emberek azért, hogy imádják az Úr Jézus Krisztust. És lehet, hogy akik nagyon közel vannak, azok, akik tanultak hittant, akiket úgy nevez a Biblia: írástudók voltak, akik a Bibliát majdnem könyv nélkül fűjják, azok meg nem mennek, hanem maradnak Jeruzsálemben. Csak irányt mutatnak: arra menjete,

és nem azt mondják: gyertek velünk, hanem azt mondják: menjetek, mert ott kell a Krisztusnak megszületnie.

Milyen drága dolog, hogy a karácsony az Isten munkájáról beszél. Arról a munkáról, amely úgy áll előttünk a Szentírásban, hogy Istennek van egy terve, hogy az Ő népét összegyűjti. Azt látjuk a Biblia legelején, hogy Isten elkezdi ezt a gyűjtést. Az Újszövetség elején az van előttünk: elindulnak emberek az Isten felé. Az ő mozgásuk tulajdonképpen, nehogy azt gondoljuk, hogy önmaguktól való mozgás.

Most gyermekkorom jut eszembe. Ma már sokféle játék van, mi-mindezt lehet venni, míg abban az időben, amikor én voltam gyerek, nem volt ekkora széles skála, hogy mit lehet venni a gyerekeknek. Nagyon örültünk az ajándékoknak, de sosem felejttem el azt, amikor nagymamámmal megálltunk a játékbolt előtt, s nekem megtetszett 6 évesen, egy kis játékcserke, amit fel lehetett húzni. Aztán mintha magot enne, lépegetett. Vannak olyan játékok, amelyeket fel kell húzni, nem önmaguktól van energiájuk, a mozgásuk nem önmaguktól van, hanem az az emberi energia, amely be volt fektetve, tulajdonképpen az alakul át mozgássá.

Valahogy ezt lássuk meg, amikor ezek a napkeleti bölcsek elindulnak. Valahogy ezt lássuk meg, amikor mi elindultunk Jézus felé. Szeretnék röviden bizonyosságot tenni arról, hogy amikor én elindultam Jézus felé, (bizonyára sokan el tudják mondani azoknak, akik még nem jutottak el Jézusig) nehogy azt gondoljátok, hogy mi indultunk el! Egy isteni vonzás, egy isteni hatalom, egy isteni erő alá kerültünk úgy, mint ezek a bölcsek, akiknek még nincsen teljes világosságuk. Hiányosak az ismereteik. Az, hogy hol van valóban Jézus, hogy ki Ő, még nem tudják igazán, de ott van a szívükben ez az Istentől kapott erő, hatalom, amely indítja őket arra, hogy ne sajnálják az idejüket, a pénzüket, szánják oda a testüket, hiszen ez egy fáradságos út lehetett, és induljanak azért, hogy eljussanak Jézushoz.

Ez a történet egy boldog bizonyosság arról, hogy el lehet jutni az Úr Jézushoz. El lehet jutni az élet forrásához, mert Ő az élet forrása. Ez az ige figyelmeztet, hogy ne nyugodj addig, míg el nem jutsz Jézusig. Figyelmeztet bennünket, hívőket, akik már eljutottunk Jézushoz, hogy mi meg maradjunk ott nála. Mi meg az életünk minden napján hódoljunk előtte, és imádjuk Őt.

Igen, a pogány világból jönnek, és így lesznek utolsókból első, és elsőkből utolsó.

Figyeljünk arra, hogy mi vezette őket el Jézusig? Ha a gyerekek között ezt a kérdést feltennénk, akkor bizonyára kórusban szavalnák: a csillag vezette őket Jézusig!

De ebben az igében nem az van, hogy a csillag vezette őket, hanem az van, hogy az ige vezette őket Jézusig. A csillag irányt jelölt nekik tulajdon-

HÓDOLJ AZ ÚR ELŐTT!

képpen, hogy merre menjenek. Amikor eljutnak, akkor Jeruzsálemben állnak meg, mert a csillag megmutatta az irányt, de a csillag, mint jel, nem viheti el őket Jézusig, azért, mert az Isten kijelenti nekünk ma, hogy csak az ige képes arra, hogy bennünket Jézushoz vigyen hódolatra, imádatra, hogy mi találkozzunk a Megváltóval, ahhoz az Isten igéjének kell felhangzania. És eljutnak oda, és megkérdezik: hol van a Krisztus? Erre Heródes megkérdezi az írástudókat: hol kell megszületnie a Krisztusnak?

Milyen drága dolog az, hogy az ige kell hozzá. Máshogy nem lehet eljutni. Tulajdonképpen azért nem, mert másból nem tudod meg, hogy ki Ő, csak az igéből tudom meg. És az igéből olyan információk jönnek Jézusról, figyeljük meg. Nemcsak azt mondja: Betlehemben fog megszületni, hanem az, hogy belőled származik az uralkodó, aki legeltetni, pásztrolni fogja az én népemet, Izráelt.

Tehát meg kell szólalnia az igének. Addig, míg az ige nem lesz neked élővé, addig nem tudsz eljutni Jézusig. Abban ismered meg, hogy kihez kell menni, hogy ki Ő.

Nemrégén vonaton utaztam. Ilyenkor, amikor az ember beül az ülésére, tele van persze a vagon, és nézegeti a többieket, vajon kik lehetnek. Voltak ott fiatalok, idősebbek, voltak férfiak, nők, tanulók és valószínűleg nyugdíjasok. Az ember gondolkodik, hogy ott ülnek emberek körülötte, vajon kik ők? De nem tudni semmit róluk. Egészen addig, míg elő nem kerültek a mobilok, és amikor elindult a vonat, mindenki elővette a mobilját, az ember nem figyel oda, de olyan hangosan beszélnek ilyenkor az emberek, hogy önkéntelenül is meghallja. Elkezdtek beszélni, s nagyon sok mindent meg lehetett tudni emberekről, hogy kik ők, hova mennek, mit csinálnak.

Azért, mert megszólaltak. Akkor jutott eszembe az, hogy tulajdonképpen az ige azért fontos a számunkra, hogy Isten megszólaljon, mert akkor tudjuk meg, hogy ki Ő. Mit akar Ő. Abból tudjuk meg, hogy onnan fog származni az uralkodó, aki legeltetni fogja az én népemet, Izráelt.

Tehát az igéhez kell nyúlni, mert különben tanácstalanok. Különben célt tévesztettek lesznek. Ha nem nyúlsz hozzá Isten igéjéhez, ha nem szólsz Isten igéje meg számodra, akkor célt tévesztett leszel. Lehet, hogy az irány jó, de a cél, az lehet, hogy eltévesztett lesz. A csillag csak az irányt mutatja.

Nemrégén, szintén egy tapasztalatot mondok el. Itt az I. kerületben kerestem egy utcát. Én úgy vagyok, hogy megnézem a térképen, és belövöm, hogy kb. ott van. Majd ott megkérdezem. De az irány, az az. Az irány jó volt valóban. Ott bolyongok az ilyen-olyan utcákon, és az egyik bolt előtt kint állt egy eladó, aki éppen cigarettázott. Megkérdeztem: hol van ez az utca? Az irányt tudtam, csak a célt nem. Ő nem tudta, pedig ott volt

10 méterre. Mentem tíz lépést és már látom kiírva az utcának a nevét. Olyan érdekes volt az, hogy az irány lehet jó, de az még nem jelenti a célt.

Ha vezeti őket a csillag, az nagyon jó, mert elviszi őket a jó irányba, de a célhoz az ige fogja őket elvinni, bejuttatni.

Éppen ezért lehetnek az életünknek ilyen iránytűi, ilyen csillagai, amelyek irányt mutatnak nekünk. Ilyen lehet valakinek az életében egy betegség. Ilyen lehet valakinek az életében egy tragédia, egy gyász, fájdalom, szabadulás, megmenekülés, amely ösztönzi arra, hogy menjen és induljon, keresse az Urat, amíg megtalálható. Az irány jó! De a célba az ige fog téged elvezetni, és az ígének kell elvezetnie, mert máshonnan az isteni dolgok felől nem tájékozódhatunk.

Nagyon érdekes, hogy felhozzák az írástudók, illetve elmondják, hogy Betlehemben kell megszületnie, mert így írta meg a próféta: és te Betlehem, Júdának földje, semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert belőled származik a fejedelem, aki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt.

Érdekes, hogy az írástudók nem pontosan idézik a mikeási próféciát. Valószínűleg nem is nagyon kellett nekik utánanézniük, mert ennyit tudtak könyv nélkül, az ismeretekből: és te Betlehem, Júda földje, nem vagy a legkisebb... De olyan érdekes, hogy csak fejedelmet olvasunk itt, a Mikeás könyvében pedig „uralkodó” van. Az van: belőled származik az uralkodó. Itt azt mondják: fejedelem. — Nem tudjuk, miért, lehet, hogy ezek az írástudók valószínű Heródessel nem akartak ujjat húzni, hogy „uralkodó” fog születni, jó a „fejedelem”.

Ebből azt a tanítást vegyük el, hogy amikor hangzik Isten ígéje, az mindig csak emberi, gyarló eszközökön keresztül hangzik, de az erő az ígéhez van kötve. Az ígének a hatása az ígéhez van kötve, és nem az emberhez. Mert ott „uralkodó” van, ők le akarják kicsinyíteni az Úr Jézust, hogy csak „fejedelem” lesz. Mert ismerték biztosan Heródest, hogy ő majd kiakad ezen, hogy micsoda? Rajtam kívül még uralkodó? Ismerték a természetét, ezért lesz majd a gyermekgyilkosság, hogy nehogy valaki labdába rúgjon mellette. Azt mondják: csak fejedelem. De olyan jó ez, hogy bizony az emberi szolgák, akik az Isten ígését hirdetik, azok lehetnek alkalmatlan eszközök is, de az ige az nem válik alkalmatlanná, és az ige nem fogja elveszteni az erejét. Az ige nem fogja elveszteni a hatását. Az ígében magában az Isten dolgozik és keres téged, és jön feléd!

És milyen nagyszerű dolog ez, de ugyanakkor mindig meg kell találni az ígében azt, ami nekem szól, ami rám vonatkozik. Mindig meg lehet találni az evangéliumot az ígében. — Én itt találtam meg ebben az ígében. Nekem ez volt nagyon kedves, amikor azt mondja: belőled származik a fejedelem, aki *legeltetni fogja az én népemet, Izráelt.*

HÓDOLJ AZ ÚR ELŐTT!

Jézus Krisztust úgy mutatja be nekünk Mikeás próféta: nem is mint uralkodót, hanem úgy, mint pásztor. Aki pásztor király lesz. Aki úgy fog uralkodni, hogy közben táplálja az övéit, vezeti az övéit, gondoskodik az övéiről.

És Jézus Krisztust nem így mutatja be nekünk az Újszövetség? Nem azt olvassuk a Zsidó levélben a végefelé, hogy a juhok nagy pásztorja az Úr Jézus Krisztus, akit örök szövetség vére által kihozott a halálból az Atya? Nem azt mondja Jézus Krisztus magáról: én vagyok a jó pásztor? A jó pásztor életét adja az övéiért.

Itt van egy evangélium annak ellenére, hogy az írástudók le akarják fokozni Jézust, kimondják azt: pásztorolni fogja az én népem. Egy hatalmas igazságot mondanak ki. Tudniillik, hogy Jézus Krisztus olyan király, aki az Ő népéért jön el, aki adni akar a népének.

Emlékeztek, amikor Sámuel idejében Saul megválasztják királynak, akkor Sámuel figyelmezteti a népet: vigyázzatok, mert olyan király lesz, aki elvesz. Mindig ezt sorolja Sámuel, hogy elvesz, elveszi földjeiteket, elveszi szőlőiteket, elveszi leányaitokat, fiaitokat. Szolgákká fogja tenni. És az Újszövetségben hangzik az ige: jön egy uralkodó, akit lehet, hogy most fejedelemnek degradálnak, de uralkodó lesz, aki meg pásztorolni fogja az én népem, az Izráelt.

Milyen csodálatos dolog, hogy az ember mindig azt gondolja addig, míg Jézust nem ismeri meg, hogy ez az Úr Jézus Krisztus valamit el akar venni tőlem. Valamivel meg akar engem kisebbiteni. Valamit nem lehet majd, valamit nem fog engedni. Behatárol engem, mintegy kerítés közé tesz engem.

Itt a csoda, amit felolvasnak az: legeltetni fogja az én népem, az Izráelt. Azért, hogy az emberben ott legyen a vágy még 2000 év múltán is, hogy most a te szívedben ott legyen a vágy, hogy nekem az Úr Jézus pásztorom legyen. Hogy el tudjam mondani: nemcsak pásztor született azon az éjszakán ott Betlehemben, nemcsak a juhok nagy pásztorja jött el, hanem az én pásztorom.

Egyik ének jutott eszembe, a 215. dicséret: Én is juhod vagyok, én is juhod vagyok, nyájadnak legkisebbje. Kit te megtéríthetsz, bűnből kivezet-hetsz a szép kies helyekre.

Ki az, akinek most ezt jelenti a karácsonyt? Megszületett az én pásztorom, eljött hozzám, azért, mert meg akar váltani, azért, mert nyájához akar fogadni, azért, mert be akar az Ő testébe engem vonni. Azért, mert a Szentlélek által tagja lehetek neki, a fejnek, a főpásztornak, aki majd egyszer megjelenik hatalommal és dicsőséggel. Most pedig azért jön, hogy adjon. Most pedig azért jön, hogy mint bárányával bánjon, hogy őrizzen és gondoskodjék rólam.

Igen, hol kell megszületnie Krisztusnak? Betlehemben, Júdának földjén, amely semmiképpen sem legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert belőled származik a fejedelem.

Itt egy érdekességet hadd mondjak el. Betlehemnek a régi neve nem Betlehem volt. Nem a rendszerváltás miatt kapott új nevet, mint nálunk néhány város, hanem a lakosságváltás miatt kapott új nevet. Mert azelőtt, mielőtt a zsidók elfoglalták volna Betlehemet, azelőtt nem Lehemnek nevezték, hanem Láhumnak nevezték. Tehát ha most így mondjuk, akkor mondjuk úgy: Bétláhum volt a neve. Mert amikor ott pogány kánaáni népek laktak még a zsidók honfoglalása előtt, akkor az ő pogány Istenünknek, mégpedig pogány harci istenüknek, Láhumnak szentelték ezt a helyet. Volt egy ilyen kánaáni pogány harci isten, Láhum, és azt mondták: na, ez a kis város Béthláhum, ez a Láhumnak a háza. És amikor jött az Isten népe, akkor ezt a helyet elnevezték Betlehemnek, ami azt jelenti: kenyér háza.

Olyan szép ez is, hogy itt adja Isten a világ Megváltóját ennek a világnak. Itt ölt testet az ige. Ezen a helyen mintha azt akarná nekünk mondani: látjátok, az Isten az ilyen hellyel tud mit kezdeni. Akar mit kezdeni. Meg akarja változtatni. Nemcsak nevében, hanem természetében, alapjaiban. És a harci isten házából lesz kenyér háza, a láhumból lehem lesz, és ott, ahol addig a harcról szólt a történet, ahol addig a viszálykodásról, ezeknek a harcoknak az isteneit nevezték és dicsőítették, ott azt dicsőítik, az életnek kenyerét, a mennyei kenyeret, aki leszáll, ahogy a János 6-ban olvassuk: „Aki életet ad ennek a világnak”, az élet kenyere, hogy aki ebből a kenyérből eszik, az soha örökké meg nem éhezik, mert örök élet kenyere lesz a számára.

És milyen drága, áldott dolog ez, hogy karácsony erről beszél nekünk. Volt Betlehem, amely számunkra csak ezért fontos, nem az építészeti stílusa miatt fontos, nem a lakosság arányai miatt fontos, vagy más dolog miatt, hanem azért fontos, mert adtak neki egy nevet: ott, ahol a harc istene volt a középpontban, aki innentől kezdve az élet kenyere lesz a középpontban.

Milyen jó lenne, ha karácsony erről szólna, ha Jézus a mienk, akkor Ő a mi kenyérünk. Ha Jézus a kenyérünk, akkor Ő a mi táplálékunk, Ő a mi tápláltatásunk. Akkor szűnjenek a harcok, akkor legyen fegyverszünet, akkor ne Láhum háza legyen a te házad, a te szíved, a te életed, a te családod, hanem legyen Lehem háza, legyen kenyér háza. Ott, ahol viszályok vannak, szembenállások vannak, ahol puskák dörögnek — és most ne Sziriára gondoljunk, vagy a világ olyan tájaira, ahol effektíve tényleg harcok vannak, hanem gondoljunk csak a napi kis összezördülésekre, veszekedésekre, a meg nem értésekre, a támadásokra, az egymás idegeinek

HÓDOLJ AZ ÚR ELŐTT!

az ölésére. Gondoljunk csak a szívünknek a gyilkos szándékára. És Láhum háza helyett Lehem háza, ha Jézus Krisztus megszületik. Ha Jézus Krisztus testet ölt az életedben, és ha Jézus Krisztus király lesz és uralkodó lesz az életedben. — Mert ez is nagyon fontos, hogy nemcsak fejedelem, mert a fejedelem azt jelenti: uralkodik. Van az életnek egy ura.

Karácsonyt az ünnepli igazán, valljuk meg őszintén, aki azt mondja: nem én vagyok a magam ura, hanem van az életnek egy Ura, és van az ünnepnapjaimnak, a hétköznapjaimnak, a munkámnak, és a pihenésemnek egy ura, és én ennek az Úrnak a tetszésére akarok élni. Ő határozza meg az én dolgaimat. Nem én magam, mert eljött, mert valóság, mert vele egységbe lehet kerülni, mert vele közösségben lehet lenni. Innentől kezdve Betlehem az én életem, a kenyér háza. Nem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között.

Érdekes végül ez a kifejezés, hogy nem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között. Isten nem egy nagy metropoliszba adja az Ő egyszülött Fiát ennek a világnak, hanem egy kicsiny, szinte eldugott helyen, egy kicsiny faluban, egy kis városban ölt testet az Isten Fia. Mert Isten ezzel is ki akarja fejezni az Ő szeretetének az üzenetét. Ne gondolja senki, hogy ő nem jöhet, ne gondolja, hogy ő kicsi, vele az Istennek nincs terve. Ne gondolja senki, hogy ő megvetett, hogy megalázott, hogy kiközösített. Mert Isten felhasználja ezt a kis várost arra, hogy ott szülessen testté a Szentháromság második személye, a Fiú. Isten prezentálja nekünk ebben az ígében, ahogy Pál apostol a Korinthusi levélben mondja: hol a bölcs, hol a világ vitázója? Nemde az erőtlenekeket, nemde a kicsinyeket választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket, és megszégyenítse a bölcsöket?

Nem csodálatos ígélet, hogy nem kell az embernek úgy gondolnia: jaj, én a sor végén vagyok. Nem kell úgy gondolni: jaj, én az utolsó vagyok. Mert az Isten ereje hozhat, az vonzhat téged, és odahoz Jézus Krisztussal való áldott és szent közösségbe.

Ne álljunk meg! Füle Lajos bácsinak van egy ilyen szép verse. Egy részlet jutott eszembe belőle: Betlehemig? Félútig sem jutottál. Felteszi a versben a kérdést: És te meddig jutottál el? A pásztorok azt mondták: menjünk el egészen Betlehemig, és lássuk meg ezt a csodát. A bölcsöket nem lehetett letéríteni, eltéríteni. Nem álltak meg, nem fordultak vissza, és nem mondták: ez egy lehetetlen vállalkozás. Ez lehetetlen küldetés, hanem eljutottak a Megváltóhoz.

Te meddig jutottál? Ott vagy már a Jézus Krisztussal való közösségben? El tudod már mondani: az életem Ura, mint ahogy egy kedves testvérünk mondta, amikor Jézushoz eljutott, pontosabban Jézus eljutott hozzá: az életüket újjátette, megszentelte, elhívta, akkor azt mondja: hazamentek és azt kérték: ebben a házban, Úr Jézus, minden szobában, minden,

minden helységben te legyél ettől kezdve az Úr és Király. És azóta is úgy van, és azóta is ennek örömeiben és boldogságában élnek.

Karácsony ezt jelenti: indulj, keresd az Urat, amíg megtalálható, mert Ő örök szeretettel keresett téged, megelőző szeretettel keresett téged, mint ahogy János apostoltól olvastuk nemrég a napi igében: nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy Ő szeretett minket és elküldte az Ő Fiát a mi bűneinkért.

Ragyogjon fel előtted! Honnan fog felragyogni? Az igéből. Sehonnan máshonnan. Ne keresd másban. — Olyan borzasztó, amikor ma az emberek keresik idegen vallásokban, idegen kultúrákban, keresik pogány praktikákban. Holott kereshetnék itt, az igében, mert csak az igéből fog számunkra felragyogni, hogy ki Ő, és szerezz a Szentlélek drága és áldott kapcsolatot a Megváltó Krisztussal.

Jó lenne, ha így lenne boldog és áldott karácsonyunk. Eljutva Jézusig. Nem a jászolig kell menjünk, még annál is tovább. El a Golgota keresztjéig. Ahol nem jászol-bölcsőben van az Isten Fia, kicsiny gyermekként, hanem kiterjesztett és átszegzett kezekkel, és az Ő sebeivel meggyógyulunk. Mert Ézsaiás próféta így jövendölt: ezért a karácsonyba számunkra mindig belevegyül a nagypéntek, ahol valósággá lesz, hogy Isten Fia szeretett engem és életét adta értem. Az én hódolatom csak erre való válasz, és az én tisztelem iránta és az én Jézus-követésem az erre adott hálaáldozat, hogy hálából egész életemet neki szentelem.

Ezt végezze el a szívedben az ige és a Lélek!

Énekeljük a 324,5 utolsó versét:

Áldom én is szent nevedet, Én királyom, szenteknek szente,
És vigan ülöm ünneped, Ó Jézus, Istennek felkentje!
Magasztalom Felségedet És imádlak szent félelemmel,
De egyszersmind szerelmedet Megölelem igaz hitemmel.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy szerelmedet valóban csak igaz hittel lehet megragadni, megérteni. Köszönjük, hogy ezt a hitet pedig te munkáld, te gerjeszted a szívünkben. Erre magunktól el nem juthatunk, enélkül közönyösek vagyunk, unottan vagyunk még a gyülekezetben is. Nem érint meg bennünket semmi enélkül, csak ha te odaállsz az életünk mellé, és kopogatsz, bebocsáttatást kérsz, és bejelentetted igényedet: ma nékem a te házadnál kell maradnom.

Add, Urunk, hogy ezen a karácsonyon is megteljen a szívünk hálával. Adj nekünk hívő szívet. Ahogy kérjük majd: szülj újjá, értünk ma született Jézusunk, a te Lelkeddel.

HÓDOLJ AZ ÚR ELŐTT!

Köszönjük, hogy az ige ragyoghat ezen a világon olyan sok gonoszság ellenére is. Az emberi ravaszság, aljasság erőt vesz ezen a világon. Úgy megdöbbenünk, amikor halljuk a hírekben, hogy a világ egy-egy részén mi történik, az emberi gonoszság, aljasság hogyan arat és tarol.

Köszönjük, Urunk, hogy az ige hirdettetik, és meg lehet térni hozzád. Te vonzod ma is a tieidet. Elindulnak a pogányok messze napkeletről, Urunk, és kijönnek, bármi kötözte őket, az élet világosságára, és megismernek téged, az uralkodót, és átadják a trónt neked, hogy te légy Úr és a te Királyságod bő áldás legyen az életünkben. Ott legyen a felszabadulás, ahol fáradtak megnyugszanak, ínségesek megáldatnak.

Kérünk, áldd meg a gyülekezetekben az ünneplést. Te legyél a közép-pont, Úr Jézus Krisztus, hogy előtted hódoljon mindenki.

Áldd meg a szenvedőket, egyedül levőket, a magányosokat, akik ezen a karácsonyon árváknak érzik magukat. Hadd vegyenek erőt az igéből: és te Betlehem, semmiképpen nem vagy a legkisebb, mert Isten a kicsiket is, az elfelejtetteket is tudja használni és akarja használni saját jótetszése és terve szerint.

Engedd, hogy akaratunk simuljon a te akaratodhoz, szívünk a te szívedhez, Urunk, hogy te legyél Úr és Király az életünkben.

Ámen.

323,1-4

1. Dicsőség a magas mennyeekben Istennek és ide alatt,
A földi alacsony helyekben Békesség és jóakarát!
Így énekelnek az Istennek Az égi karok, buzdítván
Az élőket, kik örvendeznek, Ez éneklést megújítván.

2. Dicsőség, dicsőség az égben Istennek, ki úgy szerette
E világot, hogy szegénységben Szent Fiát eleresztette,
Hogy minket, gyarló halandókat, Kiket szomorú fogságba'
Tart vala a bűn, mint rabokat, Helyheztesen szabadságba.

3. Ó, emberi testbe öltözött Jézusunk, lásd, mint gerjeded
A mi szívünk az öröm között, Úgy újul és úgy éledez,
Mint mikor a nap feljöttével, Kilövellén az életet,
Elúzi az éjjelt s fényével Felkölti a természetet.

4. Jövel, fogadd el temagadnak E szívet és lakozz ebben;
Ez az, amit adhatnak s adnak Híveid legédesebben
Azért a csuda szeretetért, Amelyet hozzánk mutattál,
Midőn a mi már vesztére tért Lelkünkért alászállottál.